

Drie gedichten

CATHARINA BOER

Lapis Niger

Uit oernacht geboren kristallijnen
aëroliet, geworpen over grillige
grond, kansspel met de tijd.

Haast verloren in waters gedragen,
ingesleten, in de hand gebleven
die beschreef. Houvast ten teken

van zijn, de dood geen grens
en door een mens daar neergelegd,

nader ik. Dit is nu. Ik ben.

Efeze

Vloereend steelt
moment, mijn blik herinnering
blijf ik afstand.

Vanuit verzonken tijd laat hij
vermoeden achter: vrouw met
vereelte knieën die zijn veren boende,
spiegeling van ziel achter
gebroken glas van haar ogen.

Glanzende steen,
vergeten beeld.

Hatsjepsoet

Op bodem van de tijd, vonden gravers
een vrouw. Door jaartallen bewaakt
noch door oorlogen ingekleurd.

Onthoofd, haar lijf besmeurd, vervormd,
ontkend, uit boeken weggekrast, werd ze
wat ze was: vrouw, herhaald begin,

onderste steen die altijd boven komt.